

F. t. 1. vedr. udlændingeloven

arbejdsgruppens vurdering, at dette efter omstændighederne vil kunne fremme udsendelsesprocessen.

Forslagene om intensiveret rådgivning i form af udlevering af en vejledning i forbindelse med Udlændingestyrelsens afslag på en ansøgning om asyl, når sagen er afgjort i normalprocedure, og i form af en personlig samtale mellem politiet og den afviste asylansøger i forbindelse med udrejsekontrollen, kræver ikke lovgivningsmæssige ændringer. Ved indførelse af den foreslåede nye procedure for udsendelse af afviste asylansøgere vil Integrationsministeriet således anmode Udlændingestyrelsen og Rigspolitichefen om at foranstalte forslagene om intensiveret rådgivning iværksat.

Arbejdsgruppen har overvejet, om der – med henblik på at motivere afviste asylansøgere til at udrejse frivilligt – bør indføres hjemmel til, at udlændingen kan modtage et mindre kontant beløb, hvis udlændingen medvirker til udrejsen. Politiet vil således ved den personlige samtale i forbindelse med udrejsekontrollen kunne give udlændingen tilsagn om et mindre kontant beløb, hvis udlændingen medvirker til udrejsen.

Arbejdsgruppen finder, at det taler for forslaget, at næppe mange afviste asylansøgere har forladt deres hjemland og eventuelt realiseret alle deres værdier uden en god grund, selv om de ikke er berettiget til asyl. Endvidere kan en mindre startkapital gøre udsigten til en tilbagevenden til hjemlandet lidt mere attraktiv og fremme lysten til selv at træffe beslutningen om at udrejse, særligt når udlændingen ved, at en udsendelse under alle omstændigheder er forestående.

Arbejdsgruppen finder, at det taler imod en generel støtteordning, at der kan være risiko for en pull-effekt i forhold til nye asylansøgere. Arbejdsgruppen finder imidlertid, at hvis beløbets størrelse begrænses til 3.000 kr., vil pull-effekten være begrænset. Endvidere skal støtteordningen alene anvendes over for afviste asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om asyl i normalprocedure.

Arbejdsgruppen anbefaler på den baggrund, at støtteordningen iværksættes i en begrænset periode på et år, hvor virkningerne nøje følges.

Arbejdsgruppen finder, at støtteordningen kan tilrettelægges således, at det er politiet, der afgør, om en afvist asylansøger har medvirket til udrejsen på en sådan måde, at der er grundlag for udbetaling af 3.000 kr. til den pågældende. Det foreslås, at det skal være en betingelse for modtagelse af støtten, at

- udlændingen ved den personlige samtale i forbindelse med udrejsekontrollen erklærer sig villig til at medvirke til udrejsen og underskriver en erklæring herom,

- udlændingen efterfølgende aktivt medvirker til udsendelsesbestrebelse, f.eks. ved at underskrive ansøgning om rejselegitimation m.v., og
- udlændingen udrejser, så snart forudsætningerne herfor er til stede.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at støtten kun kan udbetales én gang og først umiddelbart i tilknytning til udrejsen, og at politiets afgørelse om støtten af administrative og økonomiske grunde ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Der er ikke efter de gældende regler i udlændingeloven hjemmel til at udbetale økonomisk støtte til afviste asylansøgere bortset fra et eventuelt mindre beløb til dækning af forretning m.v. under hjemrejsen.

Det foreslås derfor, at der indføres hjemmel i udlændingeloven til, at politiet kan yde hjælp til afviste asylansøgers tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold.

Hjælpen vil udgøre 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år:

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 30.

Nægter udlændingen ved den personlige samtale i forbindelse med udrejsekontrollen at medvirke til udrejsen, foreslår arbejdsgruppen, at politiet skal kunne anvende en række motiverende foranstaltninger, der normalt forudsættes anvendt i et fremadskridende forløb, hvor mindre indgribende foranstaltninger tages i anvendelse forud for mere indgribende foranstaltninger. Foranstaltningerne er beskrevet i afsnit 2.3.2 – 2.3.5.

2.3.2. Udvidelse og præcisering af madkasseordningen

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1, får en afvist asylansøger som udgangspunkt udgifterne til sit underhold dækket af Udlændingestyrelsen, indtil den pågældende udrejser eller (tvangsmæssigt) af landet. Bestemmelsen betyder, at en afvist asylansøger får udbetalt kost-, tøj- og lommepenge.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 9, nr. 7, kan Udlændingestyrelsen bestemme, at en afvist asylansøger, som ikke medvirker til udrejsen, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser (den såkaldte madkasseordning). En beslutning om at anvende madkasseordningen over for en afvist asylansøger betyder, at den pågældende ikke får udbetalt kontante ydelser, men alene får kost m.v. i form af udlevering af en madkasse og hygiejneartikler m.v. hver 14. dag, logi på et indkvarteringssted for asylansøgere og nødvendige sundhedsmæssige ydelser.